

Když vás rodiče nechají unést z vlastního pokojíčku a čeká vás převýchova v lesích

UNESEŇÁ

Elizabeth Gilpinová

- Pravdivý příběh -

mladá fronta

Unesená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Elizabeth Gilpinová
Unesená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

UNESÉNÁ

UNESENÁ

Elizabeth Gilpinová

mladá fronta

Věnováno Jen

Poznámka autorky

Ve své knize pravdivě popisuji, jak mě jako dospívající dívku násilím odvezli z domova do „psychoterapeutické internátní školy“. Tyhle rádobý „školy“ – v současné době jich ve Spojených státech stále existuje spousta – nabízejí zoufalým rodičům zdánlivě zázračnou léčbu jejich „problémových“ dětí; co to takové problémové dítě je, ovšem není nijak jasně stanoveno, takže se do téhle kategorie vejde i ten, kdo se podle svého okolí zkrátka chová jako typický vzpurný teenager. Na tomhle typu škol se podle mě používají metody, které jsou pro klienty v lepším případě ponižující a v horším případě zcela destruktivní. Ráda bych zahájila diskusi za všechny, kterým tyto instituce ublížily a kteří nevědí, kam se obrátit. Pokud svým vyprávěním přesvědčím alespoň jednoho rodiče, aby se touhle nebezpečnou cestou nevydal, budu to považovat za úspěch.

Při psaní jsem vycházela především ze svých vzpomínek, dopisů, deníků a rozhovorů s lidmi, kteří si prošli tím, co já, nebo alespoň částečně. Ráda bych zdůraznila, že tohle je jen a jen můj příběh; nehodlám mluvit za bývalé spolužáky, kamarády a známé z oné životní etapy a ani nechci naznačovat, že na tuhle zkušenost reagovali stejně jako já. Naopak jsem si vědoma toho, že někteří připisují Carlbrookku zlepšení, nebo dokonce záchranu života.

Jedná se o velmi citlivé téma, a proto jsem změnila jména a některé dobře rozpoznatelné rysy určitých osob. V některých případech jsem sloučila několik postav do jedné a pozměnila načasování a/nebo dějiště událostí. Beze změny jsem ponechala pouze dvě jména: to svoje – Elizabeth Gilpinová – a název instituce, která mi navždy změnila život.

*Člověk může přijít o všechno kromě jediného:
nikdo jej nemůže připravit o poslední lidskou svobodu –
zvolit si za jakýchkoliv okolností svůj vlastní postoj,
zvolit si svoji vlastní cestu.*

Viktor Frankl: *Člověk hledá smysl*

Prolog

Někdy si říkám, že jsem se se strachem z tmy už narodila. Světlo na chodbě, lampička na nočním stolku, baterka schovaná pod peřinou – nic z toho mi v noci nedodávalo klid. Zapadající slunce ve mně vyvolávalo děs a soumrak mě stavěl před nemožnou volbu. Bdění i snění bylo v noci k nevydržení. Bála jsem se svých přízračných myšlenek, ale ještě víc jsem se děsila muže bez tváře, který mě pronásledoval v hrůzných snech. V klidné ulici, v našem katalogovém jižanském domě s ručně malovanými proužky na stěnách sladěnými se závěsy ušitými na míru se nacházel můj růžový pokoj. Byl vzorně zařízený, povlečení zdobil monogram E. L. G. vyšitý psacími písmeny. Večer co večer jsem ležela v posteli paralyzovaná strachem, ale styděla jsem se to přiznat.

Tmy jsem se děsila oprávněně. Muž bez tváře si pro mě nakonec přišel, jenže s sebou měl parťáčku bez tváře. Uprostřed noci mě unesli z domova a nikdo jim nebránil.

Jako patnáctiletá holka jsem byla podrážděná a vzpurná, často jsem se dostávala do průšvihů. A tak si rodiče najali muže z mých nočních můr a on mě odvezl.

Z noci, kdy se mi změnil život, si vybavuji tohle:

Nejdřív světlo. Ostré a oslepující, a než můj mozek stihne zareagovat, projede mi tělem strach. Vidím jen rozmazaně, nade mnou

se sklánějí strašidelné obličejce. Zamrkám. Teď už ostřeji vidím dva cizí lidi, rukama mi pevně svírají zápěstí a kotníky a drží mě na místě. Nemyslí mi to, mám kocovinu. Nemůžu se hýbat a jsem vyděšená.

„Co to děláte?“ zeptám se. „Kdo jste?“

Ti cizí lidi v mém pokoji jsou dospělí. Muž a žena, oba jsou rozložití a oblečení v černém. Já mám na sobě světle modrý spodek od pyžama a hodně velké bílé tričko s logem tenisového soustředění. Je mi patnáct a moje noční můra se právě stala skutečností.

„Jdeme.“ Muž mě tahá z postele.

„Ne.“ Zuřivě kopu.

„To nebyla otázka.“

UVědomuju si, že ječím. Že ječím celou dobu. Ze šoku divoce, nesrozumitelně křičím jakoby zvířecím hlasem. Soustředím se a volám o pomoc. Znovu a znovu křičím, ať mě někdo jde zachránit. Ti cizí lidi se mi v tom nesnaží bránit. Je jim jasné, že si tím nepomůžu.

„Rodiče vědí, že tu jsme,“ prohlásí žena. „A že pojedesh s náma.“

„Naserte si.“

Žena mě chytne za ramena a vytáhne mě z postele. Popadnu polštář, chci ji odrazit.

„Kam mě chcete odvézt?“

Už stojím, ale dál se pokouším únosům vykroutit. Nemám boty. Potřebuju čurat.

„Cestou bude fůra záchodů,“ odsekne žena.

Muž mě chytne ještě pevněji a odvede mě na chodbu. Už chápu, proč máma chtěla strávit víkend s mými sourozenci mimo město. Jak dlouho to plánovala? Měla v diáři poznamenáno „Elizabeth – únos“?

„Jau.“ Do masa se mi zarývají svalnaté prsty. „To bolí.“

Vetřelci mě vedou po chodbě kolem naaranžovaných fotek tří upravených blondatých dětí. S tak nepřirozenými úsměvy bychom

klidně mohli být na ukázkové fotce za výlohou. Vidím, že se v přítmí u vchodových dveří tyčí další postava. Je to táta. Je v pyžamu, stojí rovně a klidně, ruce má založené na prsou.

Spal? Vyčistil si zuby a šel si lehnout? Nařídil si před příjezdem dceřiných únosců budík?

Dívám se na něj prosebnýma uszlzenýma očima. Chci, aby zakročil, aby únoscům řekl, že to je nedorozumění.

To je dobrý, táta mě jenom chce postrašit.

A to se mu daří. Jsem vyděšená, zoufale se snažím zarazit to, co se právě dalo do pohybu.

„Proč mi to děláš?“ zeptám se táty, když se ocitnu u dveří.

Mlčí. Jen se na mě dívá, ani nemrkne. Jestli se z jeho pohledu dá vůbec něco vyčíst, pak je to odhodlání. Už se rozhodl: patří mi to.

Pak rty nehlasně naznačí jedinou větu: *Nezlob se.*

A je to. Vetřelci mě vyvečou ven. Na příjezdové cestě, kde obvykle stává mámino auto, je zaparkované černé esúvéčko. Padnu na zadní sedadlo, buším do nerozbitného okýnka. Křičím, škuibu sebou a auto mě odváží navždy pryč.

Do toho domu už nikdy nevkročím, ale to v tu chvíli ještě nevím. Esúvéčko ukusuje z jihokarolínských dálnic kilometr za kilometrem a já sedím tak tiše a našťvaně, že se ženská přesune ke mně dozadu, protože se bojí, abych něco nevyvedla. Přejedeme hranice státu, zamíříme k horám a já ztratím veškerou naději.

Hluboko v apalačských lesích na mě čeká další noční múra, krutá pokřivená realita. A po ní něco nepředstavitelného. Ve chvíli, kdy mě ti dva vytáhli z postele, jsem přestala mít svůj život ve svých rukách a kontrolu jsem nad ním znovu získala až po mnoha letech.

1. ČÁST

1. kapitola

Moje máma tvrdí, že po půlnoci se nikdy nestane nic dobrého. Jako malá jsem to od ní určitě slyšela tisíckrát. Pokaždé to řekla stejným tónem: melodickým, vysoko posazeným hlasem typickým pro obyvatele Jihu najednou klesla o oktávu níž, bylo to spíš varování než pořekadlo. Měla jsem na ni dát. Kdybych se řídila její radou, mohl můj život vypadat úplně jinak.

Nebo kdybych se aspoň tak zuřivě nesnažila dokázat, že se mýlí.

Policajti přijeli ukončit večírek v lese zhruba v 0:15. Nebyl to nijak velký mejdan, jen se v pátek večer u kolejí sešlo zhruba deset mladých lidí. Jen jsme si užívali čerstvý vzduch a basu slabého piva.

Seděla jsem Nickovi na klíně. Bylo mi patnáct a moje nálada závisela na tom, jak blízko se nachází tenhle rozcuchaný třeták, do kterého jsem byla zamilovaná; že spolu chodíme, se ovšem říct nedalo. Skoro celý večer jsem s ním seděla na jedné skládací židli a točila se mi hlava, i když jsem vypila jen jedno pivo. Byla jsem opilá láskou – o to víc mě štvalo, že dorazili policajti.

„A do prdele,“ vykřikl někdo. „Poldové.“

Vyskočila jsem Nickovi z klína.

Na druhé straně kolejí už svítila přední světla aut. Oslepila nás a my jsme se rozprchli, hnali jsme se k autům zaparkovaným na

silnici. Vzala jsem to přes mýtinu. Určitě jsem k autům doběhla dřív než Nick, protože jsem ho nikde neviděla.

Zoufale jsem se rozhlížela, vtom mě někdo chytil za ruku a vmáčkl mě do nejbližšího auta na sedadlo vedle řidiče. Motor naskočil a já jsem rychle zavřela dveře. V oblaku prachu a za zvuku skřípějících pneumatik jsme se vyřítili z lesa a několik zběsilých minut jsme ujížděli podél kolejí.

„Sakra, to bylo o fous.“

To řekl Jason. Znali jsme se už dlouho, přestože jsem byla pravačka a on třetřák. Chodil do třídy s Nickem a s mým bratrem Philipem. Byli kamarádi, ale ještě líp ho znal náš táta. Táta byl chirurg, nadšenec do sportu a neoficiální doktor školního fotbalového týmu a Jason byl největší hvězda. Kterákoliv jiná holka by byla nadšená, že sedí ve stříbrném džípu vedle něj.

„Myslíte, že jsme je setřásli?“ ozvala se zezadu Rebecca.

Rozhlédla jsem se. V autě jsme byli jen my tři a na silnici za námi byla tma. Policajti buď vyrazili za někým jiným, nebo se na to vykašlali.

„Nejspíš jo,“ odpověděl Jason, z návalu adrenalinu se usmíval. „Tý jo, to mohl být průser.“

Rebecca si volala s ostatními auty.

„Bezva. Vyřídím,“ poznamenala. „Všichni jedou k Hanně.“

„Všichni?“ zajímalo mě. „Takže se všem podařilo zdrhnout?“

„Asi jo.“

Dobrý. To znamená, že Nick není zraněný ani zatčený.

Ale taky to znamená, že odjel beze mě.

„Jasone,“ ozvala se Rebecca, „tys mě neslyšel? Říkala jsem, že jedeme k Hanně.“

Jason přikývl, ale jel dál.

„Nevíš kudy, nebo co?“

Jason se podíval na Rebeccu do zpětného zrcátka. Zvedl obočí a usmál se. „Vím.“

„Tak kam to jedeme?“

„Jen se někde stavíme,“ odpověděl. „Pro hulení.“

Rebecca pokrčila rameny a opřela se. Jason jel pořád dál od čtvrti, ve které jsme všichni bydleli. Přišlo mi, že má namířeno do centra, k univerzitě.

„Jak je to daleko?“ zeptala jsem se.

„Kousek. Půl kiláku. Znáám to tam.“

Právě jsme jen tak tak unikli policajtům. Nebylo toho vzrůša na jeden večer až moc? Chtěla jsem za Nickem, ale nahlas jsem to říct nemohla. Ani jsem nemohla tvrdit, že už musím domů. Všichni věděli, že mám spát u Melanie, a to znamenalo, že domů vůbec nemusím, hlavně když budu v pondělí ráno před prvním zvoněním u školy. Melanie si na druhém stupni mohla chodit domů, kdy chtěla – její máma onemocněla a na tátu toho začalo být moc. Teď měla už jen tátu a neplatila pro ni v podstatě žádná pravidla. Nemusela se bát, že se domů vrátí přioopilá, nebo co bude, když domů vůbec nepřijde. Dnes večer jsem se tudíž nemusela bát ani já.

Zajeli jsme ke spoře osvětlenému bloku domů a vtom mi zazvonil telefon. Volal Nick. Jistě, opustil mě, ale aspoň mě chce zkontrolovat.

„Ahoj,“ spustila jsem. „Jedeš k Hanně?“

„Už tam jsem. Kde jsi?“

„S Jasonem a Rebeccou. Kupujeme hulení.“

„Jako fakt?“ ujišťoval se. „A kde?“

Jason jel krokem. Vystrčil ruku z okýnka a zvedl ukazováček.

„Co blbneš?“ zeptala se Rebecca.

„Máme domluvený znamení,“ odpověděl Jason. „Jednička.“

„U nějakýho ponurýho baráku,“ řekla jsem do telefonu. „Jason s nima má domluvený znamení.“

„Blbost.“ Nick se zasmál. „Akorát ho podfouknou.“

Sice to vypadalo komicky, ale Jason měl pravdu. Znal signál. Za minutu vyšel ven zhruba dvacetiletý týpek v mikině s kapucí.

„Čus,“ pozdravil a rozhlédl se. „Kolik?“

„Géčko.“

„Čtyřicet,“ odtušil týpek. „Hned jsem zpátky.“

Týpek odešel do domu pro matroš. Jason vytáhl z peněženky dvě zbrusu nové dvacetidolarovky.

„Tý jo,“ poznamenala jsem. „Vážně to funguje.“

„Uvidíme,“ prohlásil Jason. „Někdy šiděj. Zvlášť když vypadáš, že nevíš, která bije.“

Tak od toho je to „znamení“. Aby poznali natvrdlé mládežníky, kteří nevědí, která bije.

Týpek se vrátil a podal Jasonovi okýnkem pytlíček. Jason ho chtěl hned v autě otevřít.

„Co děláš, vole?“

„Kontroluju kvalitu.“

„Na to zapomeň,“ ohradil se dealer. „Naval prachy a vypadni.“

„Klid. Jen to omrknu.“

„Naval prachy, debile, a omrkni to někde jinde.“

„Shrábneš prachy a mně zbyde sračkový hulení.“

„O co ti jde?“ Dealer se naklonil k autu, snažil se tvářit výhružně. „Urážíš můj matroš? Ses posral.“

Jason už měl pytlíček otevřený. Čuchl k němu a zavrtěl hlavou. Nakonec to byla podřadná tráva.

„To si strč někam,“ poznamenal.

Několik následujících vteřin si vybavuju jen rozmazaně. Dealer skočil na kapotu džípu a chytil se střešního nosiče. Jason se rozjel i s ním a nikdo jsme nevěděli, co dál. Jason bouchal do předního skla, snažil se týpka setřást, ale on se odmítal pustit. Křičela jsem na Jasona, ať zpomalí, Rebecca jen křičela a já jsem celou dobu měla na telefonu Nicka – chtěl vysvětlení.

„Elizabeth. Řekni něco.“

A pak: ticho. Ne takový ten částečný klid, kdy ztlumíte zvuk, ani dočasné narušení chodu světa. Tohle byl opravdový zvuk

prázdnoty, takové to ticho, z něhož už nemá být návratu. Zřejmě při mně tentokrát stálo štěstí.

„To snad ne, to snad ne, do prdele sakra.“

V bezvědomí jsem byla v akustickém kokonu, takže když jsem se probrala, Rebečin jekot mě zvlášť vyděsil. Pomalu jsem otevřela oči. Ze všeho nejdřív jsem uviděla rozbité přední sklo Jasonova džípu. A pak to, jak na skleněné pavučině visí chomáč mých vlasů. Že ty dva výjevy spolu souvisí, mi došlo až po chvíli. Jako třetí jsem uviděla obtisk své hlavy ve skle. Rozbila jsem ho, jelikož jsem jím málem proletěla.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Vrazili jsme do stromu,“ odpověděla Rebecca. „Ty si to nepamatuješ?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Dobré znamení. Nejspíš nejsem ochrnutá.

Jason se ke mně otočil. Ještě jsme všichni seděli v autě. Oči měl vykulené jako vyděšené štěně. Ale on i Rebecca zřejmě vyvázli bez jediného škrábnutí.

„To snad ne,“ vydal ze sebe. „Jsi v pohodě?“

„Asi jo.“

Rychle jsem zkontrolovala, jestli je to pravda. Dokázala jsem bez obtíží otáčet hlavou a žádnou část těla jsem neměla vykloubenou. Vlastně jsem objevila jen pár drobných ran. Několik škrábanců na ruce a trochu krve na spánku. Nejhorší zranění byl oteklý prst, možná byl zlomený, možná jen vymknutý.

Byla jsem v pohodě. Naprosto, překvapivě v pohodě. Ze zpětného pohledu je téměř zázrak, že jsem z bouračky vyšla jen s několika povrchovými ranami a novým účesem. Někdy mi přijde, že mám devět životů jako kočka. Měla jsem být vděčná a zařknout se, že už nebudu dělat blbosti. Jenže v té době jsem na vděk nebyla stavěná. Byla jsem náladová, šily se mnou hormony, byla jsem naštvaná na celý svět, a to už několik let. Na nějaký

vděk za to, že jsem naživu, nebyl čas, protože jsem měla úplně jiné starosti.

Třeba: Jak tohle podám rodičům, aby nezačali vyšilovat?

Nebo: Co když se teď nedostanu za Nickem?

Říkala jsem si, co všechno asi z bouračky slyšel. Zvedla jsem telefon z podlahy, ale nic se z něj neozývalo.

„Ještě že tak,“ poznamenal Jason.

Kupodivu se mu podařilo nastartovat. Ujeli jsme v nabouraném autě pár bloků a pak motor chcípl.

Alespoň jsme nezůstali trčet na místě činu. Policajty se zřejmě nikdo nenamáhal volat. Šli jsme pěšky a Jason obvolával známé, dokud nesehnal někoho dostatečně strízlivého, aby pro nás mohl přijet.

„Fakt jsi v pohodě?“ zeptal se mě.

„Jo, nic mi není.“

Za chvíli dorazil Jasonův kamarád a všichni jsme se naskládali k němu do auta. Zeptal se mě, kam mě má hodit, a já mu nadiktovala Melaniinu adresu.

„Nechceš jet domů?“ napadlo Rebeccu.

Zavrtěla jsem hlavou. Upřímně řečeno jsem doufala, že se mi bouračku podaří před rodiči utajit. Byla jsem živá a poměrně celá, takže jsem neviděla jediný důvod, proč bych do toho měla rodiče zatahovat. Jako naivní patnáctiletá holka jsem si myslela, že takhle nebudu mít průšvih. Melanie ještě nebyla doma, ale já jsem věděla, kde má schovaný náhradní klíč. Odemkla jsem si a potichoučku šla nahoru. Zavřela jsem se v Melaniině pokojíčku a okamžitě jsem zavolala Nickovi. Měla jsem od něj tři zmeškaná volání, a když to zvedl, zněl jeho hlas zběsile.

„Elizabeth! Jsi v pohodě?“

„Jo,“ odpověděla jsem. „Jason to narval do stromu.“

„Já vím. Hledali jsme vás.“

„Vážně?“ Poskočilo mi srdce.

„To je teda večer,“ poznamenal Nick. „Vážně jsi v pohodě?“

Zavěsili jsme a já se rozhodla ověřit, že mi nic není. Šla jsem do koupelny a najednou jsem dostala strach, jestli jsem nepřišla o oko nebo nekrvácím do břicha. Co když umírám a nevím o tom, protože jsem utrpěla příliš velký šok. Můj obličej ovšem vypadal naprosto normálně. Jen na čele se mi v úrovni vlasů táhl škrábanec. Nechyběla mi žádná končetina, neměla jsem žádnou otevřenou ránu.

Prohrábla jsem si vlasy. Na zem se v podstatě hladce snesly kousky skla, ale skoro žádnou krev jsem neviděla. Jen vlasy a sklo a pak taky ten napuchlý prst.

Opláchla jsem si obličej a převlékla se do pyžama, i když jsem Nickovi slíbila, že neusnu, pro případ, že bych náhodou měla otřes mozku. Melanie dorazila domů a nabídla se, že se mnou zůstane vzhůru. Byla tak opilá, že jí padaly oči a okamžitě usnula. Těsně před rozedněním jsem si řekla, že si na chvíli odpočinu. Ustlala jsem si na gauči a uvědomila si, že jsem naprosto vyčerpaná.

Seru na to. No tak usnu. Ať se stane, co se stát má.

Jako bych vyzývala svět na souboj, jako bych chtěla ukázat Bohu, že jsem drsnější. Chtěla jsem umřít, a zároveň jsem si připadala nezníčitelná. I když jsem se chovala hodně nezodpovědně, vždycky to dobře dopadlo.

Když jsem se probudila, cítila jsem se až překvapivě normálně. Otřes mozku jsem nejspíš neměla. Došlo mi, že z toho přece jen vybruslím, aniž bych musela rodičům cokoliv říkat. Nebyla jsem v kómatu, ani jsem nekrvácela. Jediný zádrhel představoval můj oteklý prst, už byl dvakrát tak velký. Bylo mi jasné, že musím do nemocnice, jenže to znamenalo obrátit se na tátu, toho přísného pedanta. S Melanie jsme cestou k nám vymýšlely výmluvy, až jsme na jednu přišly.

„Večer jsem uklouzla,“ vysvětlila jsem.

Táta se na mě podíval. „Na fotbale?“

„Jo. Na tribuně, když jsem se vracela na místo.“

„Bolí tě ještě něco?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Jen ten prst.“

Uvědomila jsem si, že to vyřčeno nahlas zní úplně normálně. Moje lež dávala naprostý smysl, mnohem větší než pravda. Táta ani nemrkl.

„Dobře, řeknu sestře, ať přinese dlahu.“

„Díky.“ Usmála jsem se. „Tati, můžu u Melanie přespat i dneska?“ Pořádala večírek a já jsem o něj nechtěla přijít.

Oddychla jsem si, protože táta nic nenamítal. Říkala jsem si, že na večírku bude Nick, a zadoufala jsem, že si teď, když jsem těsně unikla smrti, uvědomil, jak moc mě nechce ztratit. Čekala jsem, jestli dorazí, ale neukázal se.

Jason taky ne. Říkala jsem si, že má asi zaracha. *Zničené auto se maskuje hůř než nateklý prst.* Na večírku se nicméně objevil táta. Vtrhl dovnitř rudý v obličejí, křičel a odtáhl mě pryč.

Žila jsem na malém městě v Jižní Karolíně, kde se všichni znali a všechno se rozkřiklo. Jen se tím snažím hezčími slovy opsat, že to byla hnusná drbárna. Rodičům jsem o bouračce neřekla a neudělal to ani nikdo z těch, kdo byl ten večer v lese. Nikdo nechtěl mít průšvih. Všechno překvapivě zkazila máma Jasonovy holky. Zas tak se jí nedivím. Byla máma a nejspíš si opravdu dělala starosti. Jenže její dcera Mary měla postranní úmysly.

Na vysvětlenou: Mary a Jason se pořád rozcházelí a zase dávali dohromady. Mary měla podezření, že Jason někoho sbalil. Když se doslechla o bouračce, domyslela si, že v autě byla s největší pravděpodobností i ta holka. Tušení jí nezklamalo. Jason jí zahýbal. Ale ne se mnou.

„Elizabeth!“ zařval táta.

Když jsem uslyšela jeho hlas, ztuhla jsem. Přihnal se do obýváku, z očí mu šlehalý blesky. Popadl mě za ruku a vlekl mě pryč. Ani se na mě nepodíval, na to byl příliš našťvaný, ale ostatní mi to bohatě vynahradili. Když jsme vyšli z domu a zamířili k autu, sledovali mě úplně všichni.

„Elizabeth, co to sakra vyvádíš?“ Táta zabouchl dveře auta.
„Nemůžu tomu uvěřit. Uvědomuješ si vůbec, co děláš?“

„Ne, neuvědomuju.“ Byla to hloupá odpověď. Ale co jsem měla asi tak říct?

„No jistě. Protože myslíš jenom na sebe.“

Jako vážně? A jak to víš? Vždyť nikdy nejsi doma.

„Jedeme do nemocnice, nechám ti udělat test na drogy.“

Cítila jsem, že mi vyhrkly slzy. Tenhle typ interakce byl mezi námi dvěma čím dál běžnější.

Jednu dobu jsme si opravdu rozuměli, ale pak jsem začala mít dojem, že i kdybych se přetrhla, jemu to stejně nebude stačit.

Pocházeli jsme každý z úplně jiného prostředí. Jeho táta byl voják a nikdy neměli moc peněz. Jeho máma byla učitelka a vychovávala čtyři kluky. Všichni v osmnácti narukovali a na vysokou šli až později na armádní stipendium. Táta nastoupil z armády rovnou na medicínu a vybral si chirurgii.

Znal jen dřinu a disciplínu. V jeho světě měli mít dospívající práci a odpovědnost. Neměli se o víkendech zaplézat do bouraček, protože na večírky táhnoucí se dlouho do noci nebyl čas.

Já jsem se rozhodně neflákala. Ráno jsem chodila na plavání a odpoledne na fotbal. O víkendech jsem jezdila na zápasy a závody po celém Jihu s oddíly, za které jsem závodila ještě navrch k těm školním. A když jsem neměla trénink, chodila jsem na přípravku, abych se dostala na dobrou univerzitu.

Bezpochyby to byl luxus. Teď už vím, jaké jsem měla štěstí, že mě naši mohli posílat na turnaje a platit přípravku. Jenže podle táty, jehož práce mi tenhle životní styl umožňovala, to znamenalo, že na chyby není prostor. Kdykoliv jsem něco provedla, vyložil si to jako důkaz mého nevděku.

Navíc si myslel, že jsem feťačka nebo alkoholička. Dojel k nemocnici a zaparkoval na svém místě u vchodu. Vešli jsme dovnitř a já jsem se hnala na záchod vyčurat do kelímku. Byla jsem si jistá,

že to bude v pohodě. Vypila jsem jenom slabé pivo a trávu jsem naposledy kouřila před několika měsíci. Jenže jsem o testech na drogy nic nevěděla a najednou mě chytla paranoia.

Jak dlouho vydrží marihuana v krvi? Týden? Rok? Navždycky?

Než jsem vyšla z kabinky, na poslední chvíli jsem do vzorku přidala trochu vody ze záchodu. Říkala jsem si, že jestli mám v těle ještě nějakou marihuanu, takhle ji naředím. Když se to tak vezme, byla jsem hodně naivní. Ale nikdo tomu nechtěl věřit a rodiče ze všech nejmíň.

Čekali jsme v hale, oba jsme mlčeli. Cítila jsem, jak se mezi námi zvedá zeď vzteku, a rozbřečela jsem se. Táta odmítal projevit jakýkoliv soucit, tak jsem vyšla ven zavolat mámě.

„Ani se nezeptal, jestli mi něco není! Mohla jsem umřít.“

„Uklidni se,“ nabádala mě máma. „Skoro ti není rozumět.“

„Záleží mu jen na pitomým drogovým testu.“

„No, má k tomu důvod. Byla jsi v autě, které bouralo, a lhala jsi nám.“

„Proč mě tak nenávidí?“

„Elizabeth, to není pravda.“

V hloubi srdce jsem věděla, že je to tak, jak říká. Nebyla pravda, že mě táta nenávidí; jen měl plné zuby toho, jak se chovám. Jenže skrz opar trápení bylo těžké cítit lásku. Někdy jsem se ráno probudila s pocitem, že nemá cenu se snažit, protože můj život je všem ukradený. Jindy jsem zažívala tak silné emoce, že jsem měla dojem, že vybuchnu. Emoce mnou zmítaly jako bouře, série elektrických výbojů, nad nimiž jsem neměla moc. Často jsem cítila, jak mnou projíždí žhavý vztek, jako nenadálé zablesknutí. Netuším, z čeho pramenil, ani si nepamatuju, kdy to začalo. Vztek a strach ke mně možná patřily od samého začátku.

Nepotřebovala jsem test na přítomnost drog. Ani magnetickou rezonanci. Potřebovala jsem, aby mi někdo řekl, co se mnou je, se mnou jakožto člověkem.

Ze zpětného pohledu jsem potřebovala, aby mi někdo diagnostikoval depresi.

Táta se vyřítil z nemocnice, vypadal ještě naštvanější než kdy dřív. Odemkl auto, aniž by řekl jediné slovo, a mlčel i celou cestu domů. Věděla jsem, že to znamená, že jsem prošla. Taky to znamenalo, že místo aby si oddychl, že jeho dcera nefetuje, je rozčilený, protože se spletl.

Jen jsme dorazili domů, vyskočila jsem z auta a zamířila rovnou do pokojíčku. Byla jsem naštvaná a ohromená a chtěla jsem všechno vytěsnit. Jenže jsem zaslechla bouchnutí vchodových dveří a začátek bublající hádky rodičů. Navíc na mě z chodby řval bratr. Bylo jasné, že už všechno ví a že jsem podle něj děvka.

„Zbejvá ještě u nás ve třídě někdo, komus ho nekouřila?“

Sklapni. Nejsem štetka. Nejsem feťáčka. Ale říká se to o mně. Co kdybych se s tím smířila a začala se podle toho chovat?

2. kapitola

Když mi bylo čtrnáct, jednoho klidného letního odpoledne se zastřelil náš soused. Stačilo zmáčknout spoušť a s Dr. Winstonem byl konec. Představovala jsem si jeho tělo v jeho oblíbeném křesle a jak jeho manželka, se kterou byli svoji už padesát let, vedle v kuchyni vaří oběd. Do té doby jsem o tom, jak náš soused žije, nepřemýšlela ani vteřinu. Ale pak jsem o něm přemýšlela pořád.

Dr. Winston byl pro mě spoustu let jen starý pán za plotem. Podle mě byl hodnější než paní Winstonová, ale moc jsem je neznala. Jako většina starších párů si nikoho moc nevšíkali. Pana Winstona jsem obvykle vídala na zahradě, buď četl noviny, nebo se staral o kytky. To léto, kdy jsem propadla gymnastice, na mě byl milý. V té době k mým idolům patřily Dominique Dawesová, Kerri Strugová, Dominique Moceanuová a další čtyři gymnastky, které pro Spojené státy získaly zlatou medaili.

Naše zahrady oddělovala dost nízká cihlová zídka, takže jsem ji mohla používat jako kladinu. Trávila jsem na ní hodiny, poskakovala jsem, zkoušela nové triky, až jsem se naučila ladný doskok. Máma mě několikrát přišla napomenout, ať neruším sousedy, ale pan Winston ji pokaždé uklidňoval.

„Mně to nevadí,“ prohlásil a usmál se na mě. „Za poslední pokus uděluji devět celá šest bodu.“

Na sklonku léta, jímž začíná moje vyprávění, jsem ovšem gymnastiku na zahradě už dlouho neprovozovala. Už jsem nebyla malá holka, ale náladová puberťačka. V nejhorších chvílích jsem měla dojem, že vidím podobnou temnotu, s jakou se potýkal Dr. Winston. Byl to první člověk z mého okolí, který spáchal sebevraždu. Utvrdil mě v tom, co jsem si někdy potají myslela: že je možná jednodušší to prostě vzdát. Kolikrát o tom přemýšlel, než zmáčkl spoušť?

Po většinu života se mi morbidní část mého já dařilo skrývat pod fotbalovými dresy a dokonale sladěným oblečením. Navenek jsem byla ta poslední, koho byste vprostřed noci potkali na hřbitově, jenže právě tam jsem občas chodila. Když všichni spali, vydávala jsem se na hřbitov nedaleko našeho domu.

Pro dítě, které nesnášelo noc, se jednalo o zvláštní druh statečnosti. Na hřbitov to od nás bylo pět minut. Pokaždé jsem celou cestu ostražitě běžela s pocitem, že to mám pod kontrolou. Jen jsem stanula na hřbitově, bylo mi dobře, jako bych se sama v sobě vyznala. Prohlížela jsem si nápisy a přemýšlela o lidech uložených v zemi. Žili šťastně? Uvítali smrt jako Dr. Winston? Nebo něco mezi – neustále si jako já říkali, jestli to má smysl?

Odpověď na moji otázku se neustále měnila. Litovala jsem, že se nemůžu pana Winstona zeptat, jak poznal, že je ta správná chvíle.

Týden po jeho úmrtí jsem se rozhodla uspořádat seanci.

Rozhodně jsem se nechovala jako správná křesťanka. Věděla jsem, že Bible před komunikací se zesnulými výslovně varuje. Máma určitě znala nazpaměť celé pasáže o zlu pramenícím z nekromancie. V Bibli si četla každý večer před spaním a v ruce při tom třímala zlutý zvýrazňovač. Kdyby zjistila, že chci u nás na zahradě dělat seanci, určitě by se zdělila, a tím to pro mě bylo ještě lákavější.

Seanci jsem naplánovala na páteční půlnoc. Tu noc u mě měly spát kamarádky Stacey a Caitlyn a obě byly svolné k troše černé magie. Tedy ne že bychom se v ní nějak vyznaly. O tom, jak taková seance probíhá, jsme všechny věděly nanejvýš z filmu *Čarodějky*.

„Máš spiritistickou tabulku?“ zeptala se Stacey.

„Ne. Musíme ji mít?“

„Nevím.“ Pokrčila rameny. „Asi ne.“

Rozhodla jsem, že kromě dětské spiritistické hračky musíme sehnat něco, co dřív patřilo Dr. Winstonovi. Něco, čeho se dotýkal, nebo nějaký talisman, abychom propojily jeho ducha s hmotným světem. Nechtěly jsme se vloupat k nim domů (protože by paní Winstonová dostala infarkt), takže jsme měly jen omezené možnosti a musely najít něco venku. Říkala jsem si, že pár kytek od nich ze zahrady by mohlo stačit.

Jakmile jsem si byla jistá, že rodiče spí, přelezla jsem plot. Holky hlídaly a já jsem utrhla několik gardénií. Moc dobře jsem věděla, že k vytvoření vhodné atmosféry je zapotřebí svíček, tak jsem jich odpoledne vzala pár mámě ze skříňky. Nepamatuju si sice, že by v *Čarodějkách* používali zrovna vonné svíčky Yankee Candle, ale pan Winston nejspíš nebyl vybíravý.

A komu by nevonělo dýňové koření?

S kamarádkami jsem odnesla věci na seanci do rohu zahrady a usadily jsme se do kruhu. Chytly jsme se za ruce a zavřely oči, abychom snáz vyvolaly duchy. Vyžádala jsem si chvíli ticha, snažila se naladit na duchařskou vlnu, a pak jsem začala broukat.

„Hmmmmm. Hmmmmm. Pane Winstone, přivoláváme vás z mrtvých.“

„Hmmmmm. Hmmmmm. Pane Winstone, slyšíte mě? Máme kytky od vás ze zahrady.“

„Jsme u vašeho domu a chtěly bysme s vámi mluvit.“

Stacey s Caitlyn taky začaly broukat. „Hmmmmmmm. Hmmmmmmm.“

„Pane Winstone, nechceme vám škodit. Omlouvám se, že nemáme spiritistickou tabulku. Jen by mě zajímalo, proč jste spáchal sebevraždu.“

„Hmmmmmmm. Hmmmmmmm.“

„Dejte nám znamení, jestli tu jste.“

Pokud jde o znamení, myslela jsem, že třeba něco nečekaně spadne nebo že zhasnou svíčky. Jako důkaz vydařené seance bych brala i závan větru, ale duch pana Winstona se s tím nemazal. Jen jsem domluvila, nastala černočerná tma. Všechna světla u nás doma i v domě Winstonových zhasla. Vyskočila jsem, oběhla dům a obhlédla zbytek ulice. Tma tmoucí. Pan Winston vyhodil elektriku v celém bloku.

„A do prdele,“ vyjekla Caitlyn.

„To snad ne.“ Stacey si rukou zakryla pus. „Opravdu se to stalo?“

Všechny tři jsme začaly ječet a zároveň jsme se smály. Hnaly jsme se dovnitř a letěly rovnou ke mně do pokoje. Zamkla jsem a Stacey zkontrolovala, jestli jsou zavřená všechna okna. Smály jsme se ještě dlouho. *Opravdu se to stalo*. Pro moje kamarádky to tím skončilo. Seance se povedla. Zamrzelo mě, že jsem jen tak utekla. Sice jsem se tvářila, jako že je to hra, ale od začátku jsem do toho šla se vši vážností. Jestli pan Winston skutečně komunikoval ze záhrobí, co se nám snažil sdělit tím, že uvrhl celou čtvrť do tmy?

Odpovídal na moji otázku? Bylo to varování, že můj čas ještě nenadešel?

Třeba věděl, co mě v nadcházejících několika letech čeká. Třeba se mě snažil zastrašit. Zbavit mě problematického postoje ke smrti. Nebo třeba byl jeho vzkaz mnohem jednodušší.

Holčičko, poslouchej mámu. Po půlnoci se nikdy nestane nic dobrého.

Po bouračce mě v pondělí ráno bolela hlava, ale to nebylo nic neobvyklého. Migrény jsem mívala odjakživa, většinou tak silné, že jsem nemohla do školy. Tentokrát jsem navíc vletěla hlavou do předního skla a zbytek víkendu provzlykala, takže nebylo divu, že se necítím nijak skvěle.

Za bolehlav jsem nicméně byla docela vděčná, protože bych to ve škole rozhodně nezvládla. Určitě se už skoro všichni doslechli o mém dramatickém víkendu a znali veškeré s tím související fámy.

„Mami?“ Vyšla jsem z pokojíčku s brekem.

„Co je?“

„Asi mám migrénu.“

„Vzala sis prášek?“

„Ano,“ zalhala jsem. „Ale hlava mě dál příšerně bolí.“

„Nejspíš bysme měly jet do nemocnice.“ Znělo to vlídně. „Co když máš otřes mozku.“

Zavolala tátovi a odvezla mě do nemocnice na magnetickou rezonanci. Výsledky dopadly dobře, ale hlava mě bolela dál. Upřímně řečeno jsem bolest možná trochu zveličovala, protože se mi líbilo, že mi někdo věnuje takovou pozornost. Máma se mnou pak byla doma celý den. Uvařila mi čaj, sedla si ke mně na gauč a dávala se se mnou na *Zákon a pořádek*.

Když jsem byla malá, vždycky mě v nejhorsích chvílích podržela. Vnější pozorovatel by asi neviděl důvod, proč bych se na ni měla utrhovat. Každý den mi byla nablízku, vozila mě na zápasy a do školy. Zasvětila život rodině. Jenže nás měla na starost čtyři a já jsem někdy měla pocit, že mě nikdo nevidí ani neslyší.

Nepřekvapilo mě, že po bouračce zapomněla na strach a vztek a starala se o mě. Taky jsem věděla, že jakmile bude doma táta a já budu mimo doslech, přidá se na jeho stranu, bude poslouchat jeho výlevy o tom, jak se chovám, a uklidňovat ho.

Doma vždycky nastolovala mír ona. Já i bratr jsme zdědili tátovu výbušnou povahu, a proto bylo často zapotřebí diplomatického jednání. Když byl táta doma, většinou byl tak unavený a napružený, že vybuchl hned při prvním popudu. Začal křičet a máma se ho zastávala, upozorňovala nás, jak je přepracovaný. Když měl bratr špatnou náladu, utěšovala ho, i když si vztek vybíjel na mně.

Někdy mi to připadalo jako soutěž – tři vznětliví lidé soupeří o pozornost jediné ženy. A k tomu mladší sestra, která nikdy nechybovala, takže není divu, že mě začalo naplňovat rozhořčení.

Řekla bych, že jsem se snažila na sebe strhávat pozornost, jak jen to šlo; obvykle to znamenalo, že jsem byla ta nejhlasitější a nejnáladovější osoba v místnosti. Můj vztek byl obrovský a výbušný, ale někdy nezabral. Většinou jsem skončila naprosto zmatená, a když vztek polevil, vystřídala ho deprese.

Přesně to se stalo i v týdnu po bouračce. Když jsem se v úterý probudila, předstírala jsem, že mě hlava bolí ještě víc. Představa, že bych měla jít do školy, byla nesnesitelná. Připadala jsem si unavená a těžká. Jako by mi do hlavy vnikla mlha, jako by se mi do plic spolu se vzduchem dostala tíseň a šířila se mi tělem.

Celý den jsem zůstala zavřená v pokojíčku. Koukala jsem na plakáty na zdi. Měla jsem tam všechny své idoly: Miu Hammovou, Taru Lipinski a Brandi Chastainovou zachycenou ve slavném okamžiku, kdy si po vítězství na mistrovství světa sundala vršek dresu.

Proč mi Nick nevolá? Nemiluje mě. Nikdo mě nemiluje.

Připadala jsem si izolovaná a odcizená. Rodičům a sourozencům, kamarádům, a dokonce i sama sobě. Ten pocit se v průběhu týdne zhoršoval. Každé ráno jsem zahájila slzami a tvrzením, že mě pořád bolí hlava. Ve skutečnosti jsem necítila vůbec nic. Když mi bylo nejhůř, věděla jsem, jak zjistit, jestli cítím vůbec nějakou bolest. Nepamatuju si už, jak jsem se dozvěděla o triku se solí a kostkou ledu, o popáleninách, které vzniknou, když led a sůl zároveň působí na kůži. Nasypala jsem si sůl na předloktí a pak jsem na něm držela kostku ledu, dokud neroztála. Musela to být ukrutná bolest, ale já jsem ji sotva zaznamenala.

Ve čtvrtek večer jsem zaslechla, jak se rodiče hádají. Poznala jsem, že kvůli mně. Stáli na příjezdové cestě, snažili se mluvit potichu, ale já jsem oknem slyšela každé slovo.

„Bille, nech ji odpočívat,“ žadonila máma. „Jsi na ni moc tvrdý. Proto ji nejspíš pořád bolí hlava.“

„Nic ji nebolí.“

„Celý týden jí není dobře. Má hlavu jako ve svěráku. Vždyť proletěla předním sklem. Jistěže ji bolí hlava.“

„Viděl jsem snímky,“ namítl táta. „Nic jí není.“

„Nech toho.“

Přejela jsem si prstem po nejnovější popálenině.

„Evelyn, ona nám lže.“ Slyšela jsem v jeho hlasu vztek. „Copak jen já vidím, že se chová čím dál hůř?“

Co nejvíc jsem na ránu přitlačila. Nic jsem necítila. Ani fyzickou bolest, ani tu emocionální. Prostě jsem byla otupělá. Chtěla jsem vystoupit ze svého těla. Bez váhání jsem sáhla po lahvičce s prášky na migrénu. Nepočítala jsem je, jen jsem si je nasypala do pusy a zapila pomerančovým džusem.

Netušila jsem, co se se mnou bude dít, jestli umřu, nebo nebudu nic cítit.

V každém případě to tak bude lepší.

Napsala jsem dva dopisy. Jeden rodičům a druhý Nickovi. Rodičům jsem přiznala, že mi je pořád hrozně smutno. Víím, že jsem nenaplnila jejich očekávání, a mrzí mě, že jsem je zklamala. Nechci jim být na obtíž.

Nevím, proč se takhle chovám, jasný? Třeba jsem v prdeli už od narození.

Nicka jsem se jen zeptala, proč mě nemiluje. Je chyba v něm, nebo ve mně? Možná jsem se narodila taková, že mě nikdo nemůže mít rád.

Oba dopisy jsem přeložila. Jeden jsem nadepsala „mámě a tátovi“ a druhý „Nickovi“. Pak jsem zhasla a lehla si do postele. Tma mě děsila, ale prášky v žaludku mě nijak neznepokojovaly. Podruhé v tomtéž týdnu jsem usínala s tím, že nevím, jestli se ráno probudím. Šeptem jsem se pomodlila; spíš ze zvyku, než že bych se na